Barbara Cartland

Liiga kallis, et kaotada

Barbara Cartland
Too Precious to Lose
1991

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Piret Lilleväli
Korrektor Inna Viires

© 1991 by Cartland Promotions
All rights reserved.
© 2007 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10390
ISBN 978-9949-20-022-1

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.ersen.ee

Autori eessõna

Brittide Lõuna-Prantsusmaa kui kuurordi avastamine, mis muutis selle lõpuks kevadise Euroopa keskpunktiks, algas Cannes'is.

Samuti öeldakse, et kui Cannes on lord Broughami looming, siis Nizza on Smolletti avastus.

„Humphrey Clinkeri" autor leidis, et paigas ei olnud Inglise kolooniat ega ka inglise mugavusi.

Kuid sellest oma reiside käigus kirjutades tõi suur humorist paiga turistide vaatevälja.

Samuti arvasid invaliidid, et Vahemere mahe kliima on nende tervisele kasulik.

Algus oli tehtud ning järk-järgult hakkasid seal igal aastal ka talviti peatuma sellised kuninglikud isikud nagu näiteks Yorki hertsog.

Mõned aastad hiljem viibis tema vend Gloucesteri hertsog paar kuud sealses villas teispool Paglione'i.

Kroonitud peadest inspireerituna asusid inglise aristokraadid rannikut ka ise avastama.

Mäenõlvadele hakkasid kerkima kaunid villad isiklike pooltroopiliste Eedeni aedadega.

Lugematud teerajad viisid eredasse õitemerre uppuvatesse kaunitesse orgudesse.

Peale Villefranche'i tõmbas külastajaid magnetina Beaulieau küla, mis asus ühel Riviera varjatumaist kaljudest.

Salisbury krahv ehitas selle kohale suure roosa villa, hingematvalt kauni vaatega Vahemerele.

Tänapäeval on raske leida paika, mis oleks ehitustöödest puutumata.

Romaanis kirjeldatav Cap Estel'i villa ehitati tegelikult sajandi alguses eramajana.

Kõrgel selle kohal jooksev tee moodustab villale otsekui väikese „katuse" ning maja ise paikneb raudtee merepoolsel küljel.

Villast õhkub ainulaadset võlu ja müstilisust.

Kuigi sellest on praeguseks saanud hotell, oleksid sündmused, mida ma käesolevas romaanis kirjeldan, vabalt võinud toimuda selles möödunud aegade villas.

Tänapäeval on kombeks minna Lõuna-Prantsusmaale suvel, mil kõik kaljud on kaetud päevitajate ja suplejatega.

Kuid nemadki ei suuda rikkuda ilu ja võlu, mis olid sellel paigal sajandi lõpus.

Tol ajal kogunesid rikkad aristokraadid paljudest riikidest, sealhulgas Venemaalt, kas Monte Carlosse, Nizzasse või Cannes'i päikest püüdma ning loomulikult hasartmängude näol vastupandamatut põnevust otsima.

Esimene peatükk

1896

Uksele koputati ning Norina pöördus ümber.

„Sisse," lausus tüdruk.

Uks avanes ning nähtavale ilmus lakei kandikuga.

Sõnagi lausumata poetas mees selle lauale ning väljus toast.

Tüdruku suust libises vaevukuuldav ohe. Ema poleks iialgi lubanud seesugust teenindamist ega ka niivõrd tõredat teenrit.

Kasuema valis lakeisid välimuse järgi, mis tähendas, et maja kubises teenritest, keda Norina iialgi näinud polnud. Ilmselgelt ei avaldanud fakt, et tegemist oli lord Sedgewyni tütrega, neile erilist muljet.

Allkorruse asemel oma magamistoas söömine oleks varem olnud ennekuulmatu, isegi kui teda söögituppa ei lubatud.

Kasuema tõrjus teda igal võimalusel sageli korraldatavatelt pidulikelt õhtusöökidelt eemale.

Norina teadis, et süüdi oli ta välimus.

„Ma ei saa sinna midagi parata," lausus ta oma peegelpilti silmitsedes endamisi.

Tüdruk oli nii kaunis, et vaen ärkas kasuemas hetkest, mil teda nägi.

Raevukas vihkamine, mõtiskles Norina, oleks otsekui kõikjal õhus hõljunud.